

v Hradci Králové z 26. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák. a přestupkem zmaření exekuce podle § 1 zákona čis. 78/83, a nevyhověl odvolání obžalovaného z výroku o nepodmíněném odsouzení, a to odvolání z těchto

### d ů v o d ů:

Odvolání obžalovaného z výroku o nepodmíněném odsouzení nelze přiznati důvodnost, neboť při řešení otázky podmíněného odsouzení podle § 1 zákona čis. 562/19 lze přihlížeti i k dřívějšímu amnestovanému odsouzení, najmě, an byl amnestií prominut jen trest, odsouzení samo však zahlazeno nebylo, a nepadá dále na váhu okolnost, že by výkonem trestu trpěla rodina odsouzeného, nebo že odsouzení může mít v zápětí ztrátu zaměstnání, neboť podmínky povolení podmíněného odsouzení podle § 1 cit. zák. plynou jen z ryze osobních vlastností odsouzeného.

### Čís. 3532.

Ke skutkové podstatě zločinu vydírání (§ 98 b) tr. zák.) se nevyžaduje, by důvodná obava potrvala delší dobu, ba ani, by skutečně byla vzbuzena, stačí již objektivní způsobilost pohrůžky, by jí tento účinek byl vyvolán.

Zjištěna-li důvodná obava pro důležitost zla, jímž hrozeno, nezáleží na tom, že nebyla zjištěna i pro osobní povahu napadeného.

Rozhodným je výhradně dojem, jak pohrůžka mohla působiti (působila) na osobu, již bylo vyhrožováno.

K zákonnému pojmu »vyhrožování ublížením na cti« stačí pohrůžka čímkoli, co by pro ohroženého mohlo mít v zápětí újmu na jeho osobní cti a vážnosti. Nevyžaduje se, aby šlo o pohrůžku ublížením na cti, jež by zakládalo některou ze skutkových podstat urážky na cti ve smyslu §§ 487 až 499 tr. zák.

Spadá sem vyhrůžka vyzrazením soukromých dopisů a soukromého života snoubenky snoubenci.

Ochrana listovního tajemství (zákon ze dne 6. dubna 1870, čis. 42 ř. zák.).

Skutková podstata přestupku podle § 1 zákona jest založena již tím, že pachatel v úmyslu porušiti tajnost cizích dopisů je odcizil.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Zm II 412/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. července 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák. a přestupkem podle § 1 zákona ze dne 6. dubna 1870, čis. 42 ř. zák., mimo jiné z těchto

## d ů v o d ů:

Zmateční stížnost doličující důvod zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř., namítá, že se rozsudkovému závěru, podle něhož pohrůžka obžalovaného byla způsobila vzbuditi v Elfrídě J-ové důvodnou obavu, nedostává ani skutkového podkladu (zjištění) ani odůvodnění. Námitce nelze přiznati oprávnění. Jest předeslati, že pohrůžka obžalovaného spočívala podle rozsudkového zjištění v tom, že obžalovaný předložil své sestře Elfrídě J-ové svazek dopisů a pravil, že, nepodepíše-li mu žádané jím prohlášení, zašle dopisy jejímu ženichu Bedřichu G-ovi, kromě toho však mu také řekne, že se v noci potuluje po nočních místnostech. Důsledně je proto i v pozdějších úvahách rozsudkových o způsobilosti pohrůžky, vzbuditi v Elfrídě J-ové důvodnou obavu, řeč o pohrůžce vyzrazením jednak oněch dopisů, jednak o jejím soukromém životě, jímž je míněno ono obžalovaným naznačené sdělení o jejích nočních potulkách po nočních místnostech. V těchto úvahách se zdůrazňuje, že šlo o pohrůžku vyzrazením dopisů a soukromého života snoubenky snoubenci, čímž jednak byla ohrožena její čest, jednak mohl tím býti ohrožen i celý její budoucí život. Doklad správnosti závěru, podle něhož pohrůžka obžalovaného byla (objektivně) způsobila vzbuditi v Elfrídě J-ové důvodnou obavu, shledává rozsudek ve zjištěné skutečnosti, že tato přišla osudného dne ráno ke svému švakrovi Janu R-ovi do kanceláře uplakaná a rozčilená, nehledíc ani ke svědeckému údaji Elfrídy J-ové, zaznamenanému i v rozsudkových důvodech, podle něhož byla hrozbami obžalovaného vyděšena tou měrou, že se obávala, že obžalovaný splní své hrozby. Je proto námitka zmateční stížnosti, že pro napadený jí závěr rozsudkový nejsou uvedeny důvody a že závěru tomu se nedostává ani základu skutkového, bezpodstatná, její další podrobné vývody pak jsou z části pouhým podle § 258 tr. ř. nepřípustným brojením proti soudcovskému přesvědčení, z části je jimi dokonce vytýkána neúplnost řízení, kterou spatřuje zmateční stížnost v tom, že prý si soud aspoň svědeckými výpověďmi neuvědomil (nezjistil?) obsah oněch dopisů a že Elfrída J-ová nebyla vyslechnuta o důvodnosti svého strachu. Shledal-li však soud pohrůžku obžalovaného způsobilou, vzbuditi v ohrožené důvodnou obavu, jakž bylo dovedeno, právem již hledíc na důležitost zla, jímž bylo hrozeno, nesejde vzhledem k doslovu předpisu § 98 b) tr. zák. (»hledíc na okolnosti a osobní povahu toho, komu bylo vyhrožováno nebo na důležitost zla, jímž bylo hrozeno«) na tom, že v rozsudkových důvodech není výslovně zjištěno nic, v čem by měl skutkový podklad rozsudkový výrok, podle něhož tu spolurozhodoval i ohled na osobní povahu Elfrídy J-ové. Proti soudcovskému přesvědčení zmateční stížnost znovu brojí způsobem nepřípustným, vytýkajíc jednak, že nalézací soud svědkyni ani neviděl ani neslyšel, nehledíc ani k tomu, že i tu je vlastně nepřímou vytýkána kusost řízení, nikoli neúplnost rozsudku, jednak poukazujíc k tomu, že Elfrída J-ová nejen podala na obžalovaného trestní oznámení, nýbrž vypovídala potom také v jeho neprospěch a sama zprávala o celé věci svého snoubence, žádajíc ho, by dopisy, které dostane

od obžalovaného, nezničil, nýbrž jí vrátil. Nevyžaduje se podle zákona vůbec, by v tom, komu bylo vyhrožováno, důvodná obava byla skutečně vzbuzena, stačí již objektivní způsobilost pohrůžky, by jí tento účinek byl vyvolán, tím méně je tudíž zapotřebí, by důvodná obava, v souzeném případě podle rozsudku v Elfrídě J-ové skutečně vzbuzená, potrvála po delší dobu (srv. ustanovení druhého odst. § 100 tr. zák., podle něhož jest okolností přitěžující, když ten, s nímž bylo zle nakládáno, byl učiněným mu násilím nebo nebezpečnou pohrůžkou uveden po delší čas v trapný stav). Není proto ani neúplnosti, která by činila rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř., v tom, že se jeho rozhodovací důvody o všech oněch okolnostech, zdůrazňovaných zmateční stížností, výslovně nezmiňují a se jimi nezabývají, třeba, jak lze připustiti, vyšly najevo za průvodního řízení, mimo jiné i svědeckým výsledkem Elfrídy J-ové. Nejdeť tu zřejmě o skutečnosti ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř., rozhodné pro řešení otázky trestného zavinění obžalovaného podle § 98 b) tr. zák. Nejinak je tomu, pokud zmateční stížnost pod rouškou jakéhosi v ní blíže neoznačeného rozporu vytýká vlastně další neúplnost řízení, spočívající podle jejího tvrzení v tom, že o pohrůžce sdělením o potulkách Elfrídy J-ové po nočních místnostech nejen nic neudali svědkové Jan a Marie R-ovi a Josef M., nýbrž soud ani nezjistil, zda by snoubenec Elfrídy J-ové byl takovéto sdělení pokládal za správné a nebyl po případě dotčené její chování schválil. Rozhodným je v tom směru výhradně dojem, jak pohrůžka mohla působiti a podle rozsudkového zjištění také skutečně působila na osobu, již bylo vyhrožováno, rozsudek pak dospívá právem k závěru, že tato část pohrůžky obžalovaného byla způsobila vzbuditi v Elfrídě J-ové důvodnou obavu.

Zmateční stížnost dále míní, že vyzrazení soukromých dopisů mohlo by pro osobu, které bylo jím vyhrožováno, vyvolati nebezpečí jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že dopisy ty byly obsahu závadného, že tedy Elfrída J-ová měla proto špatné svědomí a že vyzrazení jejich obsahu mohlo by pro ni míti v zápětí zrušení zasnoubení. Po této stránce lze připustiti, že rozsudek má mezeru, nezabývá se blíže okolností vytknutou zmateční stížností; leč tato vada nečiní rozsudek zmatečným, jelikož vyhrůžka spočívala nejen v hrozbě vyzrazení dopisů, nýbrž i v hrozbě vyzrazení potulek po nočních místnostech; v tomto směru je však rozsudek, jakž doličeno, bezvadný.

Zmateční stížnost namítá, že také, pokud jde o výkon toho, čeho se obžalovaný na Elfrídě J-ové dožadoval, dospěl soud k úsudku nesprávnému. Než ani v tomto bodu jí nelze přisvědčiti. Podle rozsudkového zjištění vyhrožoval obžalovaný Elfrídě J-ové oním způsobem, když byla prohlásila, že nepodepíše cedulku, kterou jí obžalovaný předložil k podpisu a v níž měla potvrditi, že byla Marií R-ovou (ve sporu) za svědkyni navržena proti své vůli a že není správné, že klavír je majetkem Marie R-ové, nýbrž je majetkem obžalovaného. Jak rozsudek dále zjišťuje, prohlásila J-ová, přečetši list — tudíž ještě před tím, než obžalovaný pronesl pohrůžku —, že obsah cedulky není pravdivý a že vypoví naopak před soudem pravdu, že klavír je vlastnictvím Marie R-ové.

Tato zjištění opravňovala soud k rozsudkovému závěru, podle něhož úmysl obžalovaného směřoval k tomu, by na J-ové vynutil sobě příznivou okolnost (svědeckou výpověď) ve sporu, nač podle důvodného přesvědčení soudu neměl ani domnělého práva. Nemá proto významu ani tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný mohl na své sestře žádati, by mu vydala (podepsala) žádané jím potvrzení, poněvadž prý jednak byl přesvědčen o svém právu ke spornému klavíru, jednak se obával, že by sestra mohla podlehnouti vlivu manželů R-ových. Námitku rázu hmotně-právního podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, zdůrazňujíc, že obžalovaný nevyhrožoval Elfridě J-ové rozšířením zpráv, nýbrž jen sdělením jich jediné určité osobě. Z toho, že předpis § 98 b) tr. zák. používá jen povšechného obratu »kdo vyhrožuje ublížením na cti« je však patrné, že k tomuto zákonnému pojmu stačí pohrůžka čímkoli, co by pro ohroženého mohlo míti v zápětí újmu na jeho osobní cti a vážnosti, že se tedy zejména nevyžaduje, by šlo o pohrůžku ublížením na cti, jež by zakládalo některou ze skutkových podstat urážky na cti ve smyslu §§ 487 a 499 tr. zák. (viz zejména též § 1339 obč. zák., zařazený do jeho 30. hlavy »o náhradě škody«).

Rozsudkový výrok, jímž bylo uznáno na vinu obžalovaného ve směru přestupku § 1 zákona ze dne 6. dubna 1870, čís. 42 ř. zák., napadá zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. jednak výtkou, že pro rozsudkový výrok, podle něhož obžalovaný porušil tajemství dopisů Elfrídy J-ové úmyslně mimo jiné také tím, že je otevřel, nejsou uvedeny důvody, jednak tvrzením, že, otevřel-li a zadržel-li obžalovaný řečené dopisy, mohlo tu jíti o dozorčí právo staršího bratra nad sestrou, která se měla brzy provdati. Skutková podstata tohoto přestupku byla založena již tím, že obžalovaný v úmyslu porušiti tajnost oněch dopisů je podle rozsudkového výroku také odcizil (srv. doslov § 1 zákona čís. 42/1870 ř. zák. »proti právu otevrou nebo odcizí«), v kterémžto bodě však zmateční stížnost rozsudek napadá jen dalším tvrzením o výkonu dozorčího práva, jímž však se rozsudek právem neobírá vzhledem k tomu, že v tom směru nevyšlo při hlavním přelíčení nic najevo, zejména nehájil se tak ani obžalovaný.

### Čís. 3533.

**I za platnosti zákona ze dne 14. července 1928, čís. 111 sb. z. a n. jest odsouzenému ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu jest se omeziti na rozhodování v rozsahu žádosti.**

**Žádá-li odsouzený jen za odčinění odsouzení vysloveného soudem vojenským, je příslušným k rozhodnutí vojenský soud.**

(Rozh. ze dne 20. června 1929, N II 48/29.)

Nejvyšší vojenský soud oznámil přípisem ze dne 24. května 1929, že zamýšlí vydati ve sporu divisního soudu v Olomouci a